

Като Манолова, Добри Христовъ е синъ на бедни родители. Той е истинско чедо на народа. Още отъ детинство Добри Христовъ обичалъ да пѣе, и неговиятъ баща, сжщо голѣмъ пѣсно-поецъ, каралъ всѣка вечеръ тритѣ си деца да пѣятъ народни пѣсни. Понеже малкиятъ Добри билъ най-гласовитъ, братчето и сестричето му го смушквали прѣвъ да запѣе той, а следъ него и тѣ, и докато не подкарвалъ пѣсенъта хубаво и стройно, бащата не ги пушалъ да отидатъ да си легнатъ. Когато билъ дванадесетгодишенъ съ спечеленитѣ отъ сурваки два лева малкиятъ Добри си купува една малка флейта—наречена пиколо. Щомъ чуелъ военната музика да свири на улицата, тръгвалъ следъ нея и изпращалъ музикантитѣ до двора на казармата. Отъ това постоянно слушане малкия Добри научава наустъ много маршове и други музикални откъслечи и безъ нѣкой да му каже, самъ се научавалъ да ги свири на малката си флейта. Едва въ третия класъ на прогимназията той се запознава съ нотното писмо и тъй бързо го изучилъ, шото едва още четиренадесетъ годишенъ, можелъ вече да нотира самъ бсзъ чужда помощ — малки пѣснички и мелодии. Понеже билъ слаботѣлесенъ, майка му се страхувала да не заболѣе отъ нѣкаква грждна болестъ (флейтата, макаръ и малка, иска усилието на бѣлитѣ дробове, за да се свири) и затова искала да му я отнеме и той я носѣлъ постоянно въ себе си. Но за голѣма радостъ на малкия Добри единъ тѣхенъ съседъ му подарява една цигулка. По-възрастни негови другари му показали най-нужднитѣ нѣща при изучване на цигулката и въ скоро време Добри тъй бърже напредва, че дори ги надминава.